

Kurban

– birinsan · 24 Ekim 2012

Yıl M.Ö. 6204. Anadolu'da, ilk oluşan köylerden birinde...

Adam, bin yılın icadını bulmuş, topraktan çanaklar yapıyor. Bir gün, çanak yapmak için toprağı kazarken, üst taraftaki gevşeyen toprak çöktü. Kadın, komşu kadın ve komşu adamla göçüğü kaldırmaya çalıştı. Güneş batmak üzereydi ama gece dolunay olacaktı. Sabaha kadar kazdılar. Ulaşamadılar. Sanki toprak ana onu yutmuştu ve sindirmişti bile...

Bilen adam geldi ve kadına dedi ki; " Toprak Tanrısı senin adamını aldı. Çünkü senin adam onun toprağını çalıp başka şeyler yapıyordu. Sen de Toprak Tanrısına itaat etmelisin ve onu kızdırmamak için hediyeler sunmalısın."

Kadın, bütün çanakları kırdı ve Toprak Tanrısına geri verdi, adamını istedi. Hep adamını bekledi. Yetişkin oğluna da hiç çanak yaptırtmadı. Toprak Tanrısı onu da almasın diye.

Çağlar geldi geçti. Yazı bulunmuş olsaydı mağara duvarında M.Ö. 4748 yazacaktı.

Aynı köyün yakınlarında bir aile yeni yeni evcilleştirmeye çalıştıkları keçilerini bir kaya oyuğuna kapatmışlardı. Kadın, ağaçtan oyulmuş kaba süt sağmak için kaya oyuğundan yapılmış ağıla gidiyordu. Bastığı bir kaya yağıştan kayganlaşmıştı. Ayağı kaydı ve yağmurla birlikte kabarmış olan dereye düştü. Çılgınlıklar arasında sürüklenerek gitti. Adam ve oğlu dere boyunca üç günlük yol teptiler. Bulamadılar kadını.

Bilen adam geldi dedi ki; " Siz keçilerin özgürlüğünü aldınız. Özgür keçilerin tanrısı, göklerin tanrısına sizi şikayet etti. O da su tanrısına, keçilerin özgürlüğü karşısında senin kadını almasını söyledi. Tanrıları kızdırmamalısın, gönüllerini hoş tutmalı ve onlara hediyeler sunmalısın." Adam, içinden "dağlarda sürülerle keçi var tanrı niye benimkileri istiyor" diye geçirse de en albenili keçisini Tanrıların olduğu dağlarda özgürce dolaşsın diye salıverdi ve Tanrılardan kadını geri istedi.

Dünya, güneşin etrafında binlerce kere daha döndü. Takvimler 1100 yılını gösteriyordu.

Aynı köye on atlı geldi. Köylü biliyordu ki, onlarca da köyün dışında bekliyordu. Zırhlar içinde parlayan adam " Kafırlar üç günlük mesafeye geldiler. Onlar tanrıya inanmıyorlar. Köyleri yakıp, kadınlara tecavüz ediyorlar. Tanrı adına savaşım onları yok edeceğiz." diye niyetini açıkladıktan sonra bir düzine genç adamı alarak ayrıldı. Gençler geri dönmedi. Ne gençler ne de yakınları öğrenemedi. Tarih de yazmadı zaten gelen düşman falan olmadığını, hükümdarın asıl niyetin bir yerleri istila etmek olduğunu.

Tanrılar eski çağlarda dolaylı olarak, tabii olaylarla falan gönderirdi mesajlarını. Artık direkt ordular gönderiyordu. Savaşta ölenleri de çok seviyor yanına alıyordu.

Çağlar su gibi çağlayarak değişti. Bilişim çağı geldi. 2000'li yıllar oldu.

İnsanlar hala, İbrahim'in hikayesinden evlat kurban etmemeyi öğrenemedi. Tanrının bir şey istemediğini akıl verdiğini anlayamadı. Sadece olayın et yemek ve paylaşmaktan ibaret olduğunu zannetti...

Aynı köyün civarında:

Depremler oldu. Onbinlerce insan öldü.

Sel baskını, heyelanlar oldu. Yüzlerce insan öldü.
Anarşi oldu. Sokak çatışmaları oldu. Binlerce insan öldü.
İnsan canını korumaktan sorumluların işkencesinden, binlerce insan öldü.
Terör olayları oldu. Onbinlerce insan öldü.
Elin savaşına erlerimizi gönderdik. Düzinelerce insan öldü.
Karı koca hayatı paylaşamadı. Yüzlerce insan öldü.
Fiziği öğrenmeden, oyuncağını alan yollara düştü. Onbinlerce insan öldü.

İlahın verdiklerine farklı manalar yükledik. Verdiği akı, huzur ve mutluluğu üretmeye değil, üretecek akı frenlemeye kullandık. Velhasıl, akı kurban ettik. Azmi, emeği, kurban ettik.
Tanrının verdiği canları, tanrı adına feda ettik.
Kurban ediverince yırtacağımızı zannederek gerçek değerlerimizi kurban ettik.
Tanrıyı kızdırmış olmalıyız. O'na kurbanlar sunalım...

Mübarek bayramımız, bize, her ne için olursa olsun, insan kurban etmemeyi öğretecek feyz olsun.